

JUURET

LAPIN YLIOPISTO
UNIVERSITY OF LAPLAND

JUURET

LAPIN YLIOPISTO
UNIVERSITY OF LAPLAND

JUURET

18.8. – 9.10.2022

Galleria Valo & Katve I & II, Arktikum, Rovaniemi
Taiteiden tiedekunnan henkilökunnan näyttely
Lapin yliopisto

Toimittanut Leila Lipiäinen

Kuvat Marko Junttila

Graafinen ilme & taitto Jutta Luukkonen

Lapin yliopistopaino, syksy 2022

ISBN 978-952-337-326-6

LAPIN YLIOPISTO
UNIVERSITY OF LAPLAND

Avajaispuhe

Onnittelut Juuret -näyttelyn kuraattorille Elisa Alaluusulle ja näyttelyn taiteilijoille. Näyttely muodostaa vahvan kokonaisuuden, jossa kaikille teoksille löytyy oma paikka ja tila niiden kertomalle tarinalle. Erityinen kiitos Leila Lipiäiselle työstä tiedekunnan yhteisten näyttelyiden edistämiseksi.

Näyttelyn teema on synnyttänyt upeita ja syvällisiä visuaalisia teoksia. Juuret näyttävät tiedekunnan henkilökunnan hallitsemien moninaisten materiaalien ja tekniikoiden kautta. Teema on koskettava.

Juuret liittyvät historiallisiin, sosiaalisiin tai maantieteellisiin juuriin. Juuret liittävät myös taiteen ja muotoilun teorian, taidon ja tekniikat pitkiin jatkumoihin ja muutoksiin, joissa ne elävät, muuntuvat ja mukautuvat.

Juuret sitovat meidät paikkaan ja joskus jopa ilmaan. Juuret kasvavat, rihmastoituvat ja uusiutuvat. Tämä mahdollistaa uudelleen juurtumisen. Tiedekunnan taiteilijat ja muotoilijat tarjoavat katsojalle moninaisia tunteita ilon pilkahduksista nostalgiaan ja vakavoitumiseenkin, kun tunnistaa teoksessa myös itseä koskettavia teemoja.

Tiedekunnan henkilökunnan näyttelyt voimaannuttavat koko yliopistoyhteisöä. Ne tarjoavat hienon areenan tuoda esiin Taideten tiedekunnan teemoja ja tulkintoja sekä luoda keskustelua monitieteisesti ja -taiteisesti. Ne ovat osaltaan lunastamassa Lapin yliopiston hienoa roolia tiede- ja taideyliopistona. Samalla ne tarjoavat myös alustan yhteisten juurien kasvattamiselle ja niiden toisiinsa kietoutumiselle.

Satu Miettinen

Taiteiden tiedekunnan dekaani

JUURET / ROOTS

On ollut mukava kuratoida juuri tämä näyttely, juuri täällä. Näyttelyyn tarjottuja teoksia tarkasteltaessa nousi esille erityisesti kaksi tapaa, joilla aihetta oli tulkittu: kasvien konkreettiset juuret sekä taiteilijoiden oma henkilöhistoria, perhe tai heidän syntymäpaikkansa. Useat näyttelyn teokset liittyvät kotiin ja perhehistoriaan, toiset tiettyyn paikkaan tai muuttamiseen uudelle paikkakunnalle.

Kun osallistutaan ryhmänäyttelyyn, voi joskus olla vaikea saada kiinni annetusta teemasta. Minä ajattelen kuitenkin, että ryhmänäyttelyn nimen voi ymmärtää näkökulmana. Teokset syntyvät tekijän tarpeesta tehdä taidetta ja kun osallistutaan ryhmänäyttelyyn, voidaan näyttelyn teemaa käyttää perspektiivinä, jonka avulla omaa tuotantoa voidaan tarkastella ja löytää sieltä jotakin uutta. Ryhmänäyttelyn teema voi auttaa näkemään omat teokset uudessa valossa. Kuraattorin tehtäväksi jää löytää teosten välisiä yhteyksiä ja yhtäkkiä teokset alkavatkin käydä keskustelua näyttelyn teemasta. Parhaassa tapauksessa katsoja osallistuu tuohon keskusteluun. Meillä on lupa nähdä omat teoksemme toisin, aivan samalla tavalla, kun meillä on lupa tarkastella mitä tahansa taideteosta eri näkökulmista. Ei ole olemassa yhtä oikeaa lukutapaa. Taide tuo meidät yhteen jaetun kokemuksen äärelle, mutta tämän kohtaamisen sisällä voimme ajatella itsenäisesti: meillä on lupa muodostaa omat mielipiteemme jokaisesta teoksesta ja teosten välisestä dialogista.

Kaunis kiitos näyttelyn taiteilijoille erittäin sujuvasta yhteistyöstä ja mukavista hetkistä. Teidän kanssanne on ollut ilo työskennellä. Erityiskiitos taiteiden tiedekunnan näyttelytoiminnasta vastaavalle Leila Lipiäiselle, joka on tehnyt tästä kuratoinnista ei vain helppoa, mutta myös hauskaa.

Dear artists, it has been delightful to curate this particular exhibition, in this particular location, working with you. Early on I discovered two ways of thinking about Roots amongst the artworks proposed for the exhibition: there was the idea of real tangible roots that plants grow; and then there was the interpretation of us growing up somewhere, belonging to a particular place, of our background and childhood. I often find that it is unnecessary to start making artworks aimed for a particular theme when we offer a work of art for an exhibition. It seems to me to be enough that we start looking at a group of works from that specific point-of-view – and suddenly works start to resonate and talk about that topic or theme. Is it not wonderful that we have the right to look at these works in the exhibition and make up our own minds about them – we can be part of the dialogue happening amongst these works? There is no right or wrong, there is no one way of understanding and interpreting this theme. It has been a lovely opportunity to collaborate with you all and I thank you for it.

Elisa Alaluusua
Kuvataiteilija, TaM, PhD

Taiteiden tiedekunnan henkilökunnan radikaali näyttely

Taiteiden tiedekunnan henkilökunnan radikaali näyttely Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnan henkilökunnan näyttelyn teemana on tänä vuonna juuret. Juurilla viitataan kotipaikkaisuuteen ja kotiseutuun, mutta toki juuret voidaan ymmärtää myös taiteellisina tai akateemisina juurina – henkilökohtaisesti innoittavina lähtökohtina työille. Juuret viittaavat myös etymologisesti radikaalisuuteen.

Filosofi Matti Juntunen pohti radikaaliutta vuonna 1979. Hänen mukaansa radikaalisuus oli juuriin menemistä. Juntunen viittasi latinankieliseen sanaan *radix*, joka merkitsee juurta ja joka ilmentää radikaaliuden yhteiskuntafilosofista merkitystä. Juntunen tarkoitti juuriin menemisellä sitä, että tekniseen rationaalisuuteen rajoittuva tietoisuus ei voinut määritelmänsä mukaan olla radikaalia: ajattelun ja toiminnan juuria eivät olleet välineet vaan ne arvot ja päämäärät, jotka yksistään saattoivat perustella yhteiskunnassa käytettävien välineiden olemassaolon. Juntunen ymmärsi kriittisen puuttumisen näihin arvoihin ja päämääriin tehtävänä, joka kuului sivistyneistölle.

Kova tehtävä edelleen, reilut neljäkymmentä vuotta myöhemmin. Mistä olemme kotoisin ja mistä arvomme ovat lähtöisin, ovat juurevia kysymyksiä.

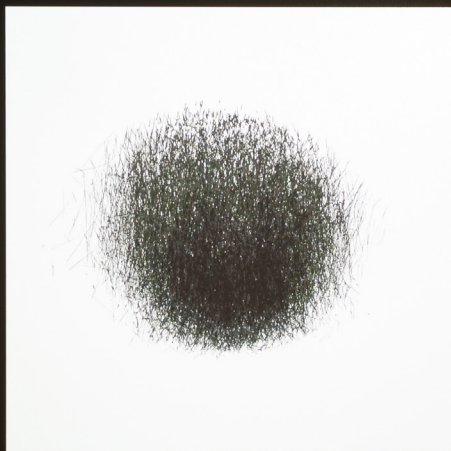
Teeman reflektointi oli kuitenkin vapaa. Jokainen tekijä sai lähestyä sitä omasta näkökulmastaan ja tarjota enintään kuutta teosta tai teossarjaa näyttelyyn.

Juuret-näyttelyn teokset edustavat kuvataiteen lajeja laajasti. Esillä on kuvanveistoa, taidegrafiikkaa, valokuvaa, piirustusta, maalausta, installaatioita ja mediataidetta. Taideteollisuus ja muotoilu ovat myös edustettuina.

Juuret -näyttely jatkaa jo vuosittaiseksi muodostunutta taiteiden tiedekunnan henkilökunnan osaamista esittelevää perinnettä. Henkilökunnan näyttelyt avaavat yleisölle monipuolisesti taiteiden tiedekunnan taiteen, tutkimuksen ja muotoilun laajuutta sekä antavat mahdollisuuden myös opiskelijoille ja henkilökunnalle nähdä minkälaisen taiteellisten kysymysten kanssa opettajat, hanketyöntekijät, lehtorit ja professorit painivat.

Meillä oli ilo saada näyttelyn kuraattoriksi pohjoisen maaperän ja mentaliteetit hyvin tunteva Elisa Alaluusua. Hän on työskennellyt taiteiden tiedekunnassa myös kuvataiteen yliopistonlehtorina. Alaluusua tunnetaan taidokkaista piirustuksistaan ja pohjoista elämänmenoa valottavista videoteoksistaan.

Kalle Lampela
Apulaisprofessori

TEOKSET

Mirja Hiltunen | Esiliina | 2022

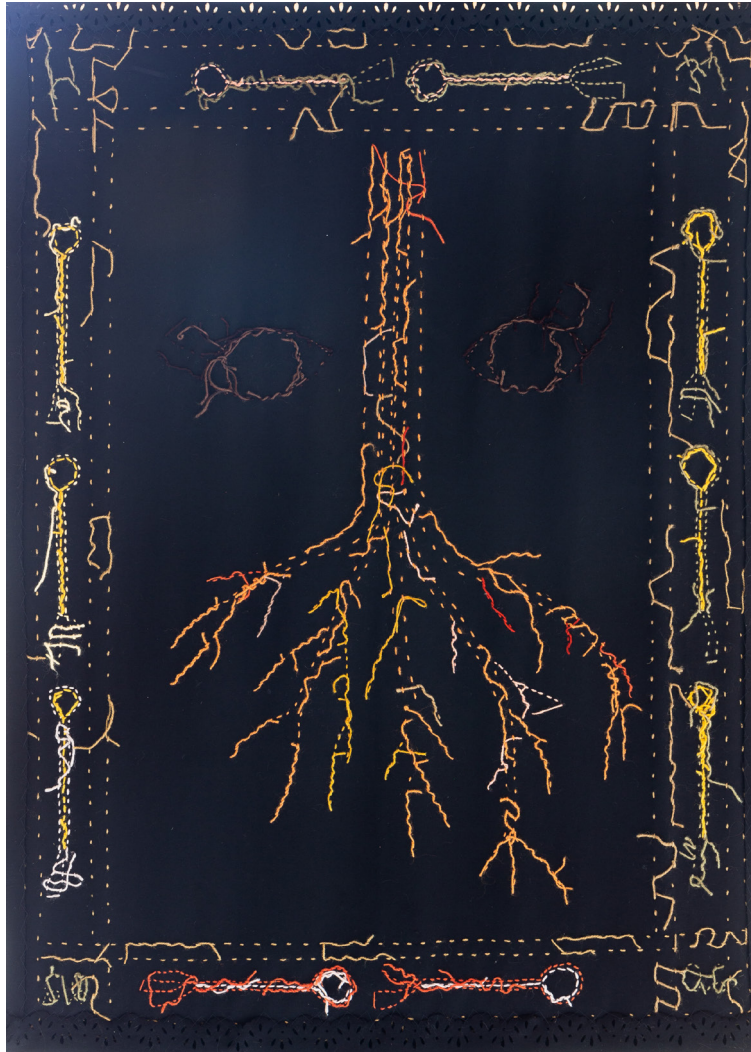
Installaatio: kuvansiirto, posliininen tarjoiluastia, valokuvasarja, esiliinat.

Aistisuus ja luonnossa liikkuminen ovat useiden teosteni keskiössä, samoin sukupolvien välinen yhteys, ikääntyminen - usein naisen elämään liittyen kehollisuus. *Esiliina* -sarjan keskusmotiivina on valokuva isoäidistäni, vuonna 1880 syntyneestä Jenny Lydia Kalliokoskesta (myöh. Hiltunen) kuvattuna 1902 vastavalmistuneena kätilönä valkoisessa esiliinassaan.

Esiliina representoi puhtautta ja suojaa, mutta myös kotia ja perhettä. Esiliina on ollut vaate, jonka käyttämiseen ja valmistamiseen on liittynyt monenlaisia naisen roolia määritteleviä sääntöjä ja uskomuksia. Sen perusteella on voitu päätellä myös kantajan ikää, aviosäätynyä ja yhteiskunnallista asemaa, samoin kuin asuinseutua tai tiettyyn sosiaaliseen ryhmään kuulumista.

Valkoinen väri luo kulttuurissamme usein mielikuvia puhtaudesta, viattomuudesta ja illostakin. Kristinuskossa valkoinen on nähty sielullisuuden, taivaallisen rauhan ja Jumalan rakkauden vertausvärinä. Suomen kansallispuun koivun rungon valkoisuuden voidaan myös ajatella representoivan puhtautta. Kiinalaisessa ja intialaisessa perinteessä valkoinen on puolestaan surun, kuoleman ja kummitusten väri. Poliitikassa valkoinen on yhdistetty usein vastavallankumouksellisuuteen, vastakohtana vallankumouksen punaiselle värille. Esimerkiksi Suomen ja Venäjän sisällissodissa, isoäitini elinaikana, olivat vastakkain valkoinen ja punainen armeija. Valkoista lippua käytetään ilmaisemaan myös luovuttamista, aselepoa tai rauhanomaista aikomusta

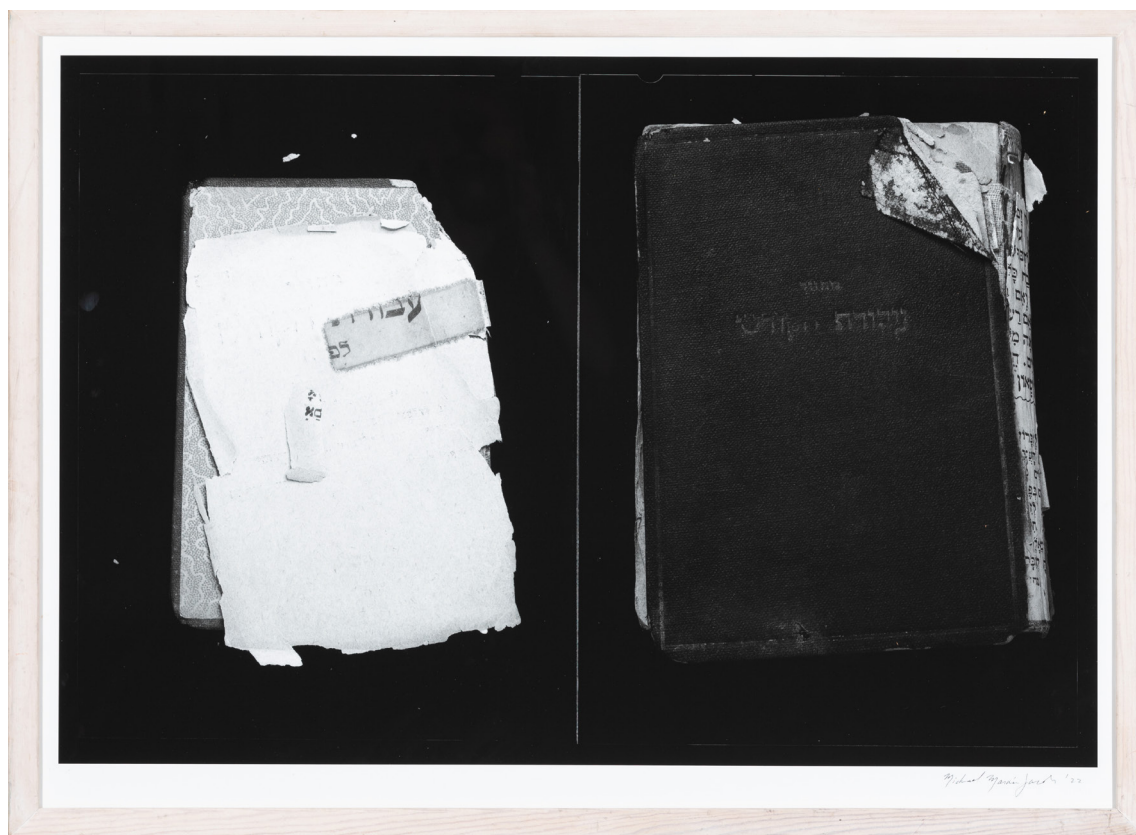
Valkoiset esiliinat ja esiliinoiniin kuvasarjassani puettut puut ovat hiljainen kannanottoni rauhan, kotien ja puiden puolesta. Molemmat tarvitsevat suojaa.

Maria Huhmarniemi | Juuret | 2022

Peittokirjonta käsinvärjetyllä villalangalla mustalle villakankaalle.

Teos *Juuret* on peittokirjonta käsinvärjetyllä villalangalla mustalle villakankaalle. Teos kuvaa puun juuria ja käsityöperinteen taitamista juurtuneisuuden kokemuksen pilarina. Työn taustalla on kokemus alueellisen perinteen sekä käsityön arvosta. Teokseni on osa Kirjotut kannat / Embroidered Stances -taideprojektia, jossa peittokirjontaperinne tuodaan nykypäivän kontekstiin. Teoksissa ilmaistaan kirjonnain keinoin henkilökohtaisia ja poliittisia sisältöjä. Projekti on käytännössä kulttuuriperinnön tulkintaprosessi ja perinteen uudistamista. Projektia voidaan luonnehtia myös käsityöaktivismiksi, jossa käytetään kirjontaa, virkkausta, neulomista ja vastaavia tekstiilikäsityön menetelmiä osallistuen yhteiskunnallisiin ja poliittisiin keskusteluihin. Työryhmään kuuluu 12 henkilöä, jotka ovat taustaltaan taiteilijoita, muotoilijoita, käsityöläisiä, taiteilija-aktivisteja ja taiteilija-tutkijoita: Lola Cervantes, Maria Huhmarniemi, Elsa Häkkinen, Elina Härkönen, Tanya Kravtsov, Alina Korotovskaya, Minna Kovero, Miia Mäkinen, Niina Oinas, Petra Raudaskoski, Michalina Siennicka ja Sannu Vaarala. Työryhmän jäsenet tekevät yhdessä villalangan värjäystä, kirjontapiirejä, ryhmätyöskytelyä ja tutkimusartikkeleita. Projektia voi seurata Instagramissa tilillä @embroideredstances.

**Michael Marnin Jacobs | My Father's Siddur
(סידור - prayerbook) | 2022**

A Book for The People of the Book. Silver gelatin negatives/pigment print.

This precious little סדרה accompanied my father to Temple and beyond from his birth in 1925, in New York, through his life in Colombia and finally in San Francisco and his resting place in 2012.

All those years turning the pages from left to right have left the pages fragile. The ink of that ancient language, a language virtually unchanged through its history, holds strong but not the paper.

In the end, Alzheimer's Disease took my father. At first it was as if the pages changed their order. And then, like some Beat poetry, sentences and paragraphs were shuffled randomly. Over time he seemed to be crumbling like a stack of dried out aged paper.

The glue that held these pages altogether, like his life, was no more than brittle bone and dust.

Milla Johansson | Karkkilakko -vaasi | 2020

Muottiin suupuhallettu lasi, messinki.

Lasinpuhallus: Teemu Kylvö, Kaisa Reponen, Mia Merikanto.

Muotoilullisen toimintani tavoitteena on käsitellä pohjoista ja erityisesti arktista näkökulmaa lasimuotoilun keinoin. Olen muotoilussani keskittynyt viimeiset vuodet merkitykselliseen ja kantaaottavaan lasimuotoiluun. Olen kehittänyt *arctic glass design* -määritelmää ja käsitellyt aihetta viimeisimmissä teoksissani. Tutkin lasimateriaalin soveltumismahdollisuuksia tulevaisuuden arktisessa muotoilussa. Koen merkitykselliseksi nostaa esiin lappilaista lasimuotoilua ja näin ollen elävöittää arktista lasimuotoilukulttuuria tänä YK:n määrittelemänä *lasin vuonna 2022*.

Mielestäni pohjoisen lasimuotoilukulttuurin elinvoimaisuuden kannalta on tärkeää ylläpitää ja kehittää arktista lasimuotoilua. Pohjoisessa lasialan toimijoita; taiteilijoita tai muotoilijoita, on vain harvassa. Arktinen lasimuotoilu on kiehtova aihe, jonka erityispiirteitä nostan teoksissani esiin eri näkökulmista. Juureni ovat Tornionjoen törmän päällä, josta jäiden lähtöä on ikaikaisesti seurattu syvästi luonnonvoimia kunnioittaen. Kotiseutu on väistämätön osa identiteettiäni ja näkyy teoksissani. On melko luonnollista, että jää ja lasi materiaaleina yhdistetään mielikuvissa erityisesti arktisesta lasimuotoilusta puhuttaessa. Molemmat ovat läpinäkyvää ja kovaa, mutta usein herkästi rikkoutuvaa ainesta. Lämpö sulattaa kylmän jään ja kuumana sula lasimassa on lumoavaa katseltavaa lasinpuhaltajien käsittelyssä.

Lasiteoksillani haluan tuoda pohjoisuuteen ja naiseuteen liittyvää tematiikkaa esille. Passiivista vastarintaa kuvaavilla protestilaseilla otan kantaa monipuolisemman naiskuvan puolesta. Pohdin Karkkilakko -teoksissa (2020) sitä, kuinka kapea-alainen ja stereotyyppistä ulkomuotoa idealisoiva aineisto voi vaikuttaa negatiivisesti ihmisen mieluvaan. Teos on saanut inspiraationsa salmiakkikarkin muodosta. Lasi on monikäyttöinen ja sitä voidaan käyttää vaasina, mutta se soveltuu myös valaisimeksi.

**Timo Jokela | Navetan takaa ja metsän
reunasta | 2022**

Installaatio: vanhoja työkaluja ja metsästä löydettyjä kaaria.

Teoksillani on kaksi materiaalista lähtökohtaa; näyttelyn teeman mukaista juurta. Aluksi olen poiminut teoksiini muutamia itselleni tärkeitä esineitä lapsuuden kodistani. Näissä ajan kaunistamissa esineissä värähtelee yhä entisen työn kiinteä yhteys paikkaan ja sen tarjoamiin materiaaleihin - isoäidin ja isoisän maa(n)tietoon. Vintin kätöistä löytyvien vuosisadan alun maantiedon oppikirjojen erilainen geopolittinen Eurooppa pysähdyttää omassa ajassamme juuri nyt.

Olen myös keräillyt kotiseutuni autioituneiden rakennusten nurkilta unohdettuja työkaluja ja askareissa syrjään laitettuja esineitä. Näillä sontatalikoilla, hangoilla, kirveillä ja kuokilla, joiden puuvarret ovat nyt jo lahonneet pois, on aikanaan rakennettu yhteys maahan. Myöhemmin ajan tarpeet, kuten juokseva vesi, ovat tuoneet saunan ja navetan nurkille uuden aikakauden materiaaleja, kuten metallisia, kumisia ja muovisia putkenpätkiä, johtoja ja hanoja. Aikanaan arvokkaita, nyt tarpeettomia, silti yhä kantaen viestiä tarpeestamme olla osa luonnon ja sen materiaalien virtaa.

Toisen materiaalsen lähtökohdan teoksiini tuo oma taustani kirvesmiehen, veneen- ja reentekijän poikana. Metsän kaaret ja käyrät, joita aikanaan tarpepuina keräsin, näyttävät yhä edelleen mahdollisuuksina rakentaa ja korjailla. "Korjaamalla työkaluja" - yhdistelemällä kaaria ja juuria vanhoihin arjen esineisiin pyrin luoma uusia materiaaleja ja mielen yhteyksiä, luonnon ja ihmisen sekä nykyhetken ja menneen välille.

Ritva Jääskeläinen | Flora I | 2020

Sekatekniikka: kierrätyskankaat, vanhan kirjan sivut ja kansi, kuivatetut kukat.

Flora I -teos on osa *Flora*-sarjaa, johon kerätyt kasvit ovat löytyneet metsäpolun varrelta. Halusin nostaa esille kasveja, jotka ohitamme kiinnittämättä niihin mitään erityistä huomiota. Tutkin keräämiäni kasveja piirtäen ja kankaalle kirjoen, jolloin havaitsin erityisiä piirteitä niiden rakenteissa ja yksityiskohdissa. Kuivuttuaankin kasvit ovat hyvin kauniita ja hauraita. *Flora I* -teokseen valitsin kaksi minulle merkityksellistä kasvia. Teos vie minut lapsuuteni kesiin, jolloin meillä oli tapana siskoni kanssa kerätä päivänkakkaroita ja kissankelloja äidille. Äiti asetteli kukat vaasiin, mikä oli meille hyvin tärkeää. Teos muistuttaa myös kasviansiosta, jonka teimme lapsena koulussa. Toivon, että teos herättää katsojassa tunteita ja muistoja omista lapsuuden kesistä.

Katri Konttinen | Juurille I & II | 2022

Valokuvatriptyykit alumiinikomposiittilevyille.

Juurille -teossarjan isolumme viestii paluusta juurille ja juurien löytämisestä. Isoäitini, jota en koskaan tavannut, oli kotoisin Kainuusta. Hän matkusti nuorena Keski-Suomeen, jossa eli elämänsä ja jossa myös minun elämäni sai alkunsa. Elämä on myöhemmin kuljettanut minut rakkauden kautta lähelle isoäitini kotia Kainuussa ja tunnen, että olen sitä kautta osittain tullut juurilleni. Kainuu oli paikkana minulle vieras ja silti se tuntui jotenkin hyvin tutulta. Lumme on yksi upeimmista luonnonkukistamme ja siitä on muodostunut minulle merkityksenkäs. Se on siiteä talvehtija, joka vetäytyy järven pohjaan ja kesällä nousee versojensa ja juuriensa kannattelemana pinnalle. Kuvissa esiintyvä isolumme (myös valkolumme) on kuvattu kesällä Kainuussa metsäisellä järvellä. Lähellä siellä, mistä isoäitini aikoinaan lähti kohti Keski-Suomea. Juurille-valokuvasarja ilmentää minulle henkilökohtaisesti tärkeäksi muodostunutta paikkaa, jossa suuret metsät kätkevät sisäänsä upeita yksityiskohtia. Taiteellinen työskentelyni on valokuvaamista luonnossa liikkeessäni. Kainuun metsät tarjoavat rauhaa ja hiljaisuutta, joissa voin uppoutua täysin tarkkailemaan luontoa ja sen aarteita.

**Kalle Lampela | Yhden vuoden kävelypiirustusmeditaatio |
2021-2022**

Video, kesto: 9'53.

Teen performatiivisia kävelyprojekteja ja teksteiksi. Kehon liike on käyttövoima. Minua kiinnostaa liikkumisen ja taiteellisen praktiikan yhdistäminen. Taiteellinen toiminta on minulle tutkimusta ja elämäntilasta pohdiskelua.

**Karoliina Laxström | Paluu juurakkoon
– käpylehmät | 2022**

Kovettuva muovailumassa, kierrätysmetalli, spraymaali.

Paluu juurakkoon – käpylehmä(t) on vuonna 2022 alkunsa saanut teossarja. Teossarja käsittelee luonnon ja ihmisen kohtaamista tarkastelemalla perinteikkään käpylehmän muuttamista ihmisen luontoon jättämien jälkien myötä. Samalla teossarja on paluu juurille – lapsuuden metsäleikkeihin suurten puiden juurakoissa, joissa mielikuvitus sai katsomaan asioita uusilla tavoilla. Käpyjen ja puutikkujen sijasta käpylehmän saattoi rakentaa myös ihmisen juurakkoon hylkäämistä roskista: tölkeistä, paperitolloista, pulloista ja säilyketölkeistä. Perinteinen sukupolvelta toiselle periytynyt traditio jatkui, mutta fantasiaeläin sai lapsen käsissä uusia muotoja.

Teossarjan pienet käpylehmäpatsaat on toteutettu mielessä lapsuuden juurakkoon palaten. Materiaaleina on hyödynnetty pihasaunan takaa lautakasasta irroitettuja rautanauvoja, ojasta poimittuja säilyketölkkejä ja pulloja sekä kaappien perukoilta löydettyjä jämmämateriaaleja.

Leila Lipiäinen | Muiston pysyvyys | 2022

Linokaiverus ja lamppuöljy syväpainopaperille.

Teen esinelähtöisiä teoksia ja installaatioita löytämistäni esineistä. Niiden maailma on täynnä tarinoita, mennyttä ja elettyä. Muokkaan löydettyjä, muutan niitä, yhdistän yllättäviä ja arvottomiakin esineitä toisiinsa ja saan näin aikaan jotain uutta. Materiaalin uudelleen käyttäminen sen alkuperäisestä käyttötarkoituksesta poiketen tuo toisenlaisen mahdollisuuden jatkaa esineen elämää. Hylätyistä, arjessa huomaamattomista esineistä ja rikkinäisistä materiaaleista tulee merkityksellisiä ja arvotonkin materiaali voi välittää arvokkaan viestin katsojalle. Käytetyn esineen taakse kätkeytyy aina joku, tuntematon.

Teemat, jotka minua kiinnostavat liittyvät muistoihin, arkeen, luontoon ja ihmiseen. Esineiden muodot, värit ja niiden tuntu ja tunnelma saavat aikaan syyn tehdä esineistä teoksia yhdistelemällä niitä toisiinsa. Tämä on se tekemisen muoto, joka saa minut ajattelemaan, kysymään - ja hitaasti etenemään kunnioittaen käsityötä, estetiikkaa, historiaa ja käsitetaidetta. Ajatus näkyvästä ja näkymättömästä on esillä grafiikan vedoksissa, joissa häidin tuskin näkyä alati jatkuvia viivoja matkalla jonnekin.

Juuret -näyttely sai minut tutkimaan omaa lähiympäristöäni. Vedostaessani teosta *Muiston pysyvyys* päässäni soi *Karjalan kunniilla* laulun sanat "Käki kukkuu siellä ja kevät on" tätä säettä jatkuvasti toistaen. Onko kyseessä vuodenaikaan liittyvää kaipuuta vai liittyykö tämä vanhempieni synnyinseutuun Karjalaan. Kyseisessä laulussa "koivikot tuuhettuu", mutta minä vedostan kotipihani suuren kuusen kuvaa syväpainopaperille, jonka kuva vähitellen himmenee ja häviää – niin kuin monille muistoille tapahtuu.

Annamari Manninen | Kurkistuksia | 2022

Akvarellisarja.

Akvarellisarjassa palaan oman spontaanin kuvanteke-
misen juurille. Sarjan nimi Kurkistuksia viittaa maalausten
pieneen kokoon, toistuvaan pyöreään muotoon ja hetken
vangitsemiseen. Vesivärit ovat olleet lapsena minulle yksi
mieluisimpia tekemisen välineitä. Muistan pienenä maa-
lanneeni mummolan takan tummiin liuskekiviin pelkällä
vedellä. Äitini äiti antoi tämän askareen, jos oli lapsena
tekemistä vailla. Siinä huomaamatta kehittyi siveltimen
käyttötaito. Siksi akvarellit ja kuvien tekeminen arjessa
yhdistävät minut samalla omiin juuriini ja sukuuni. Isoäitini
jätti jälkeensä lukuisia maalauksia, käsin väritettyjä valo-
kuvia ja päiväkirjoja, joissa arjen tapahtumia on myös
kauniisti vesivärein kuvattu.

Esa Meltaus | Tapahtuma | 2019

Akvarelli.

Olen taiteilija. Olen ujoistellut "titteliä" pitkään: olenko, mitä olen, mitä on... Nyt uskallan sanoa olevani sellainen, taiteilija, joka olen, ei mitään muuta. Näen, kuulen, koen, opiskelen taidetta, opetan taidetta, teen sitä.

Taide on sana. Niin kuin rakkaus, vapaus, jumala, ihminen... ovat sanoja. Minulle lopullisesti määrittelemättömiä. Isoja, isompia kuin minä.

Tällä hetkellä koen taiteen inhimillisen olemassaolon (Erään suuren suomalaisen sanoin: *"Elämä on ihmisen parasta aikaa"*) ilmauksena, pulppuamisena vertaisten kanssa. Ihme, mysteeri, isoa, pientä, iloa, surua, politiikkaa, markkinoita...

Vesiväri on minun maalini, aineeni. Veden kanssa touhuaaminen, "alkuaineen" yllätyksellisyys, oma luonne, kiehtoo, haastaa. Paperi on valo, joka sävyttyy, suodattuu, peittyi, mutta kaikki jää näkyviin.

Piirrän, kynä, käsi, silmä ja jokin muukin vetävät viivan, joka kertoo seuraavan. Ehkä.

Aineita, materiaaleja, käyttötarkoituksia, muotoja tulee vastaan jatkuvana virtana. Mieli tarttuu johonkin, muistaa, oivaltaakin. Lahjaksi saatua, installaatio installaatiosta, veistoksellista.

Puolalainen runoilija Stanisław Jerzy Lec on sanonut: *"Runoilija kalastaa virrassa, joka virtaa hänen lävitseen."* Kauneimpia lauseita mitä tiedän. Jokainen on runoilija. Elo on ihme, sillä mennään mitä on.

Satu Miettinen | Voimapuu | 2022

Valokuva alumiinille.

Voimapuu -teoksen innoituksen lähteenä oli näyttelyn teema "Juuret" sekä vierailu Washingtonin yliopiston Burke museossa Seattlessa. Museossa oli nähtävillä Harrimanin tutkimusretken vuonna 1899 Alaskasta Tlingit kansojen kylistä varastamia veistettyjä pylväitä "the house post" (toteemi). Museo palautti Saanya Kwáan Tlingit klaanin omaisuuden parantamiseremonian yhteydessä 2001. Museolle tilattiin Tlingit mestariveistäjän Nathan Jacksonin ja hänen poikansa Stephen Jacksonin tekemät uudet puupylväät, joissa kuvataan Tlingit Teikweidi klaanin tarina harmaakarhusta, joka menee naimisiin ihmismetsästäjä Kaatsin kanssa ja saa hänelle lapsia.

Tarina "toteemista" johdatti miettimään suomalaista kansanperinnettä, jossa voimapuut ja niiden merkitykset on tunnettu monella tavalla. Mänty (honka, petäjä) on liittynyt karhunpalvontaan. Karsikkomänty oli vainajille omistettu karsittu puu, josta kuivat oksat katkaistiin ja tuoreet jätettiin. Arvohenkilön kuollessa puusta karsittiin alimmainen tuore oksa ja sen juurelle uhrattiin. Kun puusta tuli oksaton, se päättyi "karsikkona" ihmisten syntymä- ja kuolinvuosien kanssa huoneen seinälle. Kuusta kuultiin nukkumalla rakennuspaikoilla ja kuulemalla yöllä paikan haltijan mielipidettä paikan asuttavuudesta. Koivu yhdistää maailmanpuuna elämän ja kuoleman syvyidet.

Tämä teos on elävä voimapuu, jossa perheen juuret täytyy uudelleen rakentaa. Ihmiset muuttavat paikkakunnalta toiselle ja voimaeläimet muuttuvat ajan saatossa. Tarvitaan uusia tapoja kiinnittyä kotiseutuun.

Voimapuu teos tunnustaa ja kunnioittaa Tlingit klaanien perinteen ja nykyisyyden arvoa, esi-isiä sekä nykyisiä että tulevia.

Silja Nikula | Lapsuuden unelmia | 2022

Muste ja paperileikkaus.

Mitä maisemia kannamme mukana? Millaista tarinaa kerromme? Mitä lapsuuden unelmia toteutamme?

Lapsuudenmaisemaani kuuluvat kesäiset niityt ja polut, joiden varrella pujottelin metsämansikoita heinäkkorteen. Tarinat, joita menneestä kerromme, muuttavat muotoaan. Osa aineksista jää matkan varrelle, ja yksityisistä tarinoista voi tulla yhteisiä.

”Meidät on tehty samasta aineesta kuin unelmamme...”
(Shakespeare). Punaisen keinuhevosen selässä kasvoi unelmia, joista osa on vieläkin toteutumatta (oma pikkuruinen saari). Unelmat voivat kantaa meitä ankeiden aikojen ylitse.

Ana Nuutinen | Keskenäinen aavikko | 2022

Sekatekniikka; öljymaalaus, puuvillalanka.

Teos on yhdistelmä vanhaa ja uutta: täydennän kesken jäänyttä öljyvärimaalausta tekstiilimateriaalilla.

Vanhaa ja uutta yhdistävä teema on aavikko, kuuma ja kuiva maisema. Jatkan teemaa kuvittamalla aavikon kasvillisuutta. Aavikkokasveilla on jättiläismäiset, syvälle ja laajalle hiekan sisään ulottuvat juuret. Juurakon tehtävä on kiinnittää ja tukea kasvi maahan sekä ottaa maasta vettä ja ravinteita. Juuret ovat voimavara, joka auttaa selviytymään epäsuotuisista kausista.

Vanhaa ja uutta erottaa pohdinta inspiraatiosta, matka ulkoisesta kipinästä sisäiseksi vireeksi. Suunnitteluinspiraatio on kompleksinen yhdistelmä lukemattomista eri lähteistä peräisin olevia vaikutteita. Vaikka inspiroitumista ei pidetä varastamisena vaan oikeutettuna tapana käyttää taidetta, on kiinnostavaa tarkastella rajanvetoa inspiroitumisen, kunnianosoituksen ja kopioimisen välillä.

**Johanna Oksanen & Anniina Ukkonen |
Tornionlaaksolainen | 2022**

Virkattu pellavanaamio ja naamiotanssi avajaisissa 17.8.2022.

Nuori, vastavalmistunut naamio ei vielä malta pysähtyä galleriaan. Naamio tarvitsee elävän, oikean ihmisen, oman tanssijansa tullakseen todeksi ja olevaksi, tullakseen esitetyksi ja esillä olleeksi.

Pellavasta virkattu "Tornionlaaksolainen" naamio on tanssitaiteilija Anniina Ukkosen ja naamiontekijä Johanna Oksasen yhteistyön tulos. Se syntyi hiljalleen vuosien 2021-2022 aikana kuvaamaan Ukkosen tornionlaaksolaisia juuria väreillä, muodoilla, olemuksella ja ilmeillä. Naamio ilmentää sinnikkyyttä, ylpeyttä, itsenäisyyttä, jämäkkyyttä ja herkkyyttä. Sillä on "jämäkkyys piirteissä ja lempeys ilmeessä", kuten tanssitaiteilija Ukkonen naamiota sen valmistuttua kuvasi. Naamion värit vaihtelevat vaaleasta keveästä avoimuudesta tummaan sisänpäinkääntyneisyyteen. Naamion väreillä viitataan myös tornionlaaksolaiseen luontoon sekä Tornionlaakson ja Peräpohjolan kansallispuikuihin.

Naamio on usein myös itsepäinen, omavaltainen ja arvaamaton – sillä on taipumus tehdä juuri sitä mitä se haluaa, kuten se haluaa. Naamio vaikuttaa käyttäjänsä, se kertoo, miten se haluaa olla ja mitä se haluaa tehdä. Naamion kanssa työskenteleminen, samoin kuin sen valmistaminen, on prosessi, jossa valmistuva teos kertoo tekijälleen aina lopulta seuraavan tarpeellisen askeleen.

Siiri Paananen | Siiri-liiri-lii | 2022

Valokuvasarjasta Virtolainen Peräpohjolassa.

Valokuvat kertovat sukujuurten merkityksestä muuttaessani Rovaniemelle vuonna 2020. Tulin tänne Etelä-Suomesta ja innostuin samoihin aikoihin kansallispuvuista. Kansallispukujen värit ja muodot kiehtovat minua ja muistuttavat menneistä ajoista ja tavoista. Kuvissa päälläni on Virtain kansallispuvun hame. Hameen värit vaihtelevat sään sekä valon mukaan, ja niistä voi löytää yhteyden ympäröivään luontoon ja kulttuurimaisemaan.

Tunne omasta kotiseudusta vahvistuu, kun muuttaa kauemmaksi. Pirkanmaalta kaipaan valtavia puita, lukuisia järviä ja kumpuilevia peltomaisemia latoineen ja metsäsaarekkeineen. Pohjoisessa olen oppinut arvostamaan luontoa, eri vuodenaikojen äärimmäisyyksiä ja kunnan talvea. Lapin kevätaurinko on kirkas ja lämmin, joka tuo toivoa tulevasta kesästä. Puhtaat vedet, järvet ja joet sekä kristallinkirkkaat lähteet ovat sydäntäni lähellä ja onnenhetkiä on uusien uimapaikkojen löytäminen.

Näillä omakuvilla haluan viestiä kiitollisuutta omista juurista, sekä iloa juurtumisesta uusiin kotimaisemiin. Valokuvia ottaessani olen myös pohtinut menneisyyttä, jolloin vaimot usein muuttivat aviomiesten luokse uusiin maisemiin, ja pyrkivät kotiutumaan uudelle seudulle. Onnekseni olen löytänyt mukavan työpaikan sekä ihania ihmisiä täältä Pohjolan periltä.

Mari Parpala | Osa teoksesta Tuohikuu II | 2021

Valokuvasarja.

Kuvasarjassa *Tuohikuu II* olen kuvannut tuohen keräystä Utajärvellä. Paras hetki tuohen keruulle on keskikesän aikoihin: alkaen noin kaksi viikkoa ennen juhannusta ja jatkuen pari viikkoa juhannuksen jälkeen. Tätä aikaa kutsutaan tuohikuuksi. Silloin tuohi on notkeaa, irttaa helposti ja sitä voidaan ottaa jopa elävästä koivusta ilman, että puun kasvu kärsii.

Ukkini Martti Häikiö valmistaa tuohitöitä oman ukkinsa oppien mukaan ja opettaa tätä taitoa myös minulle. Tänä päivänä tuohesta valmistetut käyttöesineet eivät ole välttämättömiä, mutta materiaalina tuohi on kiinnostava sen ekologisuuden ja monikäyttöisyyden vuoksi. Minulle tuohitöiden tekeminen merkitsee ennen kaikkea vanhan taidon oppimista ja ylläpitämistä. Myös ukkini pitää tärkeänä, että hän saa nyt vuorostaan siirtää tietojaan ja taitojaan eteenpäin. Tuohitöiden äärelle rauhoittuessa koen olevani yhteydessä minua edeltäneisiin sukupolviin sekä omiin juuriini.

Heidi Pietarinen | Lähikuva teoksesta Northwest There and Here II | 2021

Luonnonmateriaalit ja sekateknikka.

Northwest There and Here -asetelmakokoelmat I-II (2022) käsittelevät ihmisen (taiteilija-tutkijan) tarvetta lajitella, luetteloita ja ymmärtää ympäristöään. Kokoelma perustuu keräämääni näytekokoelmaan *Icelandic Textile Center* taiteilijaresidenssissä (Blönduós) Islannissa vuonna 2022. Kokoelma esittää erilaisia ajattelu- ja tutkimustapoja tehdä merkintöjä uudessa ympäristössä. Keräily ja kokoelman rakentaminen on oleellinen osa luonnosteluprosessia, joka voi syntyä erilaisista aistikokemuksista kuuntelemalla, näkemällä, tuntemalla ja muilla tavoilla havainnoimalla ympäristöä ja olemalla vuorovaikutuksessa ympäristön kanssa. Keskeistä on ajassa ja paikassa olemisen kokemus, jotta kokisimme sen, mitä emme yleensä näe – nähdä näkymätön (*Seeing the Unseen*). Kokoelma sisältää näytteitä mm. kuivatuista kasveista ja eliöistä, värillisiä kangas- ja paperitilkkuja, luonnonmateriaaleja ja langanpätkiä, muistilappuja ja maasta poimituja löytötavaroita. Materiaali- ja taidelähtöinen prosessi luo kokoelman juuret ja lukuisia tulkintapintoja.

Pirjo Puurunen | Osa teoksesta Unearthed IV | 2022

Mustesuihkuvedos.

Olen lähestynyt Juuret -teemaa minua pitkään kiinnostaneista näkökulmista: kulttuurimaisema ja -historia.

Ihmisten hallinnoimia ympäristöjä - lähellä ja kaukana - olen kuvannut vuosien ajan satunnaisen systemaattisesti. Siihen on vaikuttanut kiinnostukseni kasveihin ja puutarhoihin.

Kun olen kaivanut pihallemme kuoppia kasveille, olen löytänyt jäänteitä vuosikymmenien takaisista tapahtumista; esimerkiksi Lapin sodan aikaisen hiiltyneen kerroksen. Se on jäänyt jäljelle talomme edeltäjästä – se poltettiin Lapin sodassa. Löytöni – hiilen palaset, katon kappaleet ja muu roina – kertovat ihmisistä, jotka ovat asuneet täällä ennen perhettämme.

Koska minua kiinnostaa mikrohistoria, olen kerännyt talteen nämä menneen elämän jäljet. Mikrohistoriahan käyttää aineistonaan yksittäisten ihmisten kokemuksia ja toimintaa.

Kuvasin ne, ikään kuin ne olisivat olleet merkittäviä arkeologisia löytöjä. Esineasetelmia sommitellessani mieleeni tulivat koulujen vanhat opetustaulut kasveista. Uearthed -kuvasarjat ovat osa laajempaa kuvausprojektiani.

Maija Rautiainen | Vicia | 2022

Akryyli metallille.

Juuret tarkoittavat minulle omaa kasvuani siitä, mistä olen lähtenyt ja minne olen menossa. Juureni tunnen kuuluvan vahvasti metsään ja metsän kokemuksen kautta minulla on selkeämpi määritelmä itseäni ja omaa näkökulmaani maailmaan. Metsän kautta pystyn pysähtymään elämänsäni, kokemaan selkeämmin elämän monimuotoisuuden sekä oman irrallisuuteni tämän hetkisiin tapahtumiin. Metsä voi olla myös pelottava paikka, jolloin on hyvä muistaa pelon olevan vain tunne, ei tosiasia. Juuriani pohdittaessa olen lähtenyt käsittelemään asiaa metsän tunnun kautta ja sen tunteen intuitiivisen purkamisen kautta.

Mari Riihonen | Rootlessness | 2022

Valokuva alumiinille.

Haluan valokuvillani välittää katsojille sitä rauhaa ja hiljaisuutta, jotka ovat minulle merkityksellisiä asioita luonnossa. Tuuli on tyyntynyt, on hetki aikaa olla vain paikoillaan. Kuvaaminen on parhaillaan kuin meditatiivinen harjoitus: läsnäoloa hetkessä, herkkää aistimista ja lempeää tietoisuutta.

Kuvaan mielelläni kevyillä välineillä, esimerkiksi kännykkäkameralla. Kameran tekoäly näkee kuvattavan kohteen monesti eri tavalla kuin minä. Valmiissa kuvassa on rikkinaisuutta ja virheitä, ryppyjä todellisuuden kudelmassa. Panoraamakuvat ovatkin minun ja kameran yhteisluomuksia. Kameralla tuntuu olevan loputtomalta vaikuttava kyky varastoida tietoa ja mahdollisuus kutistaa pitkä aikajänne ja liike yhdeksi kaksiulotteiseksi kuvaksi. Toisaalta myös kamera kuormittuu ja tekee virheitä. Kamera toimii siis osittain samalla tavalla kuin mieli.

Valokuvieni teemana polku on myös eräänlainen väli-tila, sillä polulla ollaan matkalla kahden pisteen välillä. Matkan alkupää on osaksi voinut jo unohtua, ja matkan loppupistettä ei välttämättä edes tiedä tarkasti. Voi olla hankala hahmottaa, missä kohtaa polkua on menossa. Väli-tila onkin itsessään tämä matka ja prosessi. Väli-tilassa voi toisaalta olla myös perillä, ja rauhoittua kuuntelemaan hiljaisuutta askelten välillä.

Juuret -näyttelyssä mukana olevalla teoksellani pohdin erityisesti juuria ja juurettomuutta. Juurettomuus ei välttämättä ole onneton tila, se voi olla myös oma valinta. Hiekkaan saattaa jäädä omien askelten jälkiä, mutta ne pyyhkiytyvät pois seuraavan tuulenvireen mukana. Juuria ei ehdi muodostua muuttuvaan maastoon, kun liikkuu paikasta toiseen. Juureton voi olla vapaampi lentämään. Ehkä tarvitsemansa ravinteet voi saada vain ilmasta ja valosta. Lopulta vain muistot jäävät – kävelyt rantahietkolla auringonlaskun aikaan.

Antti Stöckell | Lumileikit | 2022

Installaatio ja video, kesto: 14'43.

Taide on minulle usein paikkoihin ja luontokulttuurin ilmiöihin kiinnittyvää toimintaa ja tekoja maisemassa, vuorovaikutuksessa luonnon olosuhteiden kanssa. Talvesta on muodostunut erityisen mieluinen aika valoineen, lumineen ja jääneen. Talven muutokset symboloivat myös ekokriisin haasteita, jotka ovat taiteeni yksi ulottuvuus.

Ekokriisien aikakaudella on elintärkeää ylläpitää toivoa ja virittää aktiivista elävää talvisuhdetta. Talven kauneus ja sen mahdollistamat aktiviteetit voivat ja saavat olla ilon, merkitysten ja toimeentulonkin lähteitä, kun huolia ei sivuuteta, vaan niiden käsittely otetaan olennaiseksi osaksi talvitaiteellista työskentelyä.

Muutamana menneenä talvena olen ollut erityisen kiinnostunut siitä, millä tavoin tämä huolen ja ilon toivoa virittävä yhdistäminen voisi tapahtua niin taidekasvatuksessa kuin soveltavan taiteen kentälläkin. Rinnastan taiteen tekemisen usein leikkiin. Taiteessa ja leikissä avautuvat uudet toiveikkaat mahdollisuudet.

Entä mitä tekemistä lumella, leikillä ja taiteella on juurien kanssa? Paikkasidonnaisen ympäristötaiteen tekeminen on juurruttanut minua vahvemmin pohjoiseen kotiseutuuni teos teokselta. Koen vahvasti, että jokainen taiteellinen teko, kokonaisvaltainen läsnäolo ja paikan materiaaleilla työskentely luo uusia juuririhmastoja paikkasuhteeseen ja -identiteettiin. Suojatkoon lumi näitä juuria tulevinakin talvina.

Matti Tainio | Merillä | 2022

9 valokuvan sarja.

Taiteellinen työni liittyy usein tekemääni tutkimukseen, mutta yhteys ei ole suoraviivainen. Taiteellinen hanke saattaa olla seurausta tutkimuksesta tai toimia tutkimustyön lähtökohtana. Oli lähtökohta mikä hyvänsä, niin olen kiinnostunut enemmän teosten kokemuksellisesta ja käsitteellisestä sisällöstä kuin näyttävästä visuaalisuudesta.

Taiteelliset projektini alkavat usein arkisten ja visuaalisesti vähäpätöisten huomioiden dokumentoinnista ja kasvavat pieniä muutoksia seuraaviksi sarjoiksi. Koen sarjalliset projektit välineiksi, joilla otan haltuuni uusia ympäristöjä ja niiden aiheuttamia muutoksia itsessäni.

Näyttelyn valokuvasarja syntyi ostettuani keväällä 2019 pienen purjevereen. Siirsin veneen Poriin, jossa tuolloin työskentelin. Purjehtimisen piti olla työn tekemisestä vapaata aikaa, koska tuulisella ja karikkoisella Selkämerellä kulkeminen vaati herpaantumaton keskittymistä. En kuitenkaan malttanut olla dokumentoimatta merellä vietetyn ajan seurauksia ja kuvasin itseni aina kotisatamaan päästyäni. Kuvien pääosassa on väsynyt olemukseni ja merellä saadut rusketusrajat ja eritasoiset auringonpolttamet. Toukokuun alun ja syyskuun lopun välillä olin yhteensä 25 kertaa merellä.

Jos teoksessani näkee juuria, ne ovat taiteellisen työn rihmastoa, joka hiljalleen kasvaa yhteen henkilöhistoriani kanssa.

Jenni-Liisa Yliniva | Tagetes linnaeus | 2021 – 2022

*Installaatio: kontaktivärjäys villalle ja silkille lasipurkissa Burning Embers samettikukan (lat. tagetes linnaeus) eri osilla.
Valokuvat, piirroksia, värjätty ja painettu lanka- ja kangasnöyryt, kuivatut kasvinosat.*

Tagetes Linnaeus on tutkimusmatka vaatimattoman puutarha- ja värjäyskasvin kasvattamiseen ja hyödyntämiseen. Etelä-Amerikasta lähtöisin oleva samettikukka ehtii esikasvatettuna kukkia runsaasti myös napapiirillä. Eräs kulttuuriperintölaji on nimetty ruotsalaisen kasvitieteilijän, Carl von Linnén mukaan. Se on kasvanut hänen puutarhassaan jo 1920-luvulla. Perimätiedon mukaan samettikukka erittää juuristollaan aineita, jotka karkottavat tuhohyönteisiä kasvimaalta. Se on siis monella tapaa hyödyllinen kasvi.

Kevään ja kesän 2021 aikana kasvatoin linnén samettikukkaa siemenestä, istutin niitä kasvimaalleni, lannoitin ja kastelin. Valokuvasin ja piirsin kasvia kasvatuksen eri vaiheissa. Keräsin sen kukkia pitkin kesää ja kuivatin niitä. Syksyllä 2021 uutuin kukista vahvan vihreää väriä, jolla olen värjännyt ja painanut lankaa ja kangasta.

Prosessi sai jatkoa kesällä 2022. Keväällä kasvatoin jälleen taimia ikkunalaudallani ja istutin niitä runsain määrin puutarhaani. Värjäyksen lisäksi olen tutustunut kontaktipainantatekniikkaan, hyödyntäen kasvin eri osia, myös juuria.

Juuret -näyttelyssä esittelen värjäyskasvin kasvattamiseen ja hyödyntämiseen liittyvää taiteellista tutkimusta installaation muodossa. Installaatio koostuu värjätyistä ja painetuista näytteistä, valokuvista, piirroksista, kuivatuista kasvin osista sekä purkkivärjäyksestä, joka tekeytyy suljetussa lasiastiassa näyttelyn ajan.

Marja Ylioinas | Niittykukkia | 2021

Pigmenttivedos alumiinille.

Näyttelyn teokset kertovat omista juuristani. Täältä ne löytyvät – Lapista, kaukaa kaupunkien ihmisvirroista. Ne löytyvät hillasoilta ja laidunniityiltä. Elämää nähneistä ja käytössä kuluneista esineistä. Ne ulottuvat syvälle kotiseudun saviseen maahan ja kiertyvät vahvasti menneiden sukupolvien ympärille.

Juuret sitovat paikkaan. Siihen fyysiseen paikkaan. Vanhoihin puihin, hiljalleen virtaavaan jokeen ja pensittyneisiin peltoihin. Pihapiiriin, rakennuksiin. Pirtin loukkoon ja ryhdikkäästi tikittävään kelloon. Ne sitovat elettyyn paikkaan. Muistoihin, tunteisiin, merkityksiin. Kotiin.

Juuret antavat ravintoa. Perittyä voimaa ja viisautta. Hiljaista tietoa. Ne ruokkivat eteenpäin ja luovat mahdollisuuden kasvaa ja kukoistaa. Ne antavat alustan, jolle identiteetin voi rakentaa.

Tähän minä olen juurtunut, tähän olen oksani kasvattanut, ja tähän minä jään.

TAITEILIJAT

Mirja Hiltunen

Mirja Hiltunen työskentelee Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnan kuvataidekasvatuksen professorina. Tutkimuksessaan ja taiteessaan hän on kiinnostunut taiteen paikkasidonnaisuudesta, performatiivisuudesta sekä sosiaalisesta aktiivisuudesta. Hiltusen työtapaa voi luonnehtia yhteisötaiteelliseksi, taidetoiminnan kautta on etsitty pohjoisten kylien ja nykytaiteen välistä vuorovaikutusta. Installaatioissa ja videoteoksissaan hän tutkii materiaalien kantamia merkityksiä ja niiden yhdistämistä henkilökohtaiseen tarinaan. Teosten keskiössä on usein kehollisuus ja luonnossa liikkuminen. Viimeaikaiset teokset käsittelevät niin sukupolvien kuin ihmisen ja ei-inhimillisen luonnon välistä tasa-arvoa ja vuorovaikutusta. Hiltunen on Lapin taiteilijaseuran sekä Arctic Sustainable Arts and Design-verkoston jäsen, hänen teoksiaan on ollut esillä kotimaisen yhteisnäyttelyiden lisäksi muun muassa Alaskassa, Kreikassa, Komissa, Norjassa, Shetlannissa ja Tšekeissä.

Maria Huhmarniemi

Maria Huhmarniemi työskentelee kuvataiteilijana käsitellen pohjoiseen liittyviä kysymyksiä, käsityöperinteitä sekä ympäristöasioita, kuten ihmisen ja luonnon suhdetta. Huhmarniemi työskentelee Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa apulaisprofessorina ja opettaa kuvataidekasvatuksen, soveltavan kuvataiteen, taiteen asiantuntijuuden sekä arktisen taiteen ja muotoilun koulutusohjelmissa. Huhmarniemi tutkii kuvataidekasvatusta, yhteisöpedagogiikkaa ja soveltavan taiteen laaja-alaista käyttöä taideperustaisilla lähestymistavoilla ja kehittämistutkimuksen konteksteissa.

Michael Marnin Jacobs

Michael Marnin Jacobs is a photographic artist and photography educator. He was born in Bogotá, Colombia and lived there from 1958 through 1969. Michael and family moved to San Francisco, California, USA, in 1969 and lived there until 1990 at which time he moved to Finland where he has been a Finnish resident to the present day.

As a photographic artist Michael Marnin Jacobs currently works through the analogue monochrome medium and primarily but not exclusively with the larger 9x12cm and 20x25cm format cameras and film.

As a photographic educator his stance is that photography is a holistic practice, welcoming newer technologies and approaches, without throwing the baby out with the bathwater.

Milla Johansson

Milla Johansson (TkL, TaM) on teollisen muotoilun yliopisto-opettaja ja hän on työskennellyt Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa vuodesta 2004. Johansson ohjaa monialaisesti opiskelijoita, jotka osallistuvat huonekalu- ja sisustus suunnittelun kansainvälisiin tapahtumiin Suomessa, Milanossa ja New Yorkissa. Hän on erityisesti kiinnostunut suomalaisen muotoilun tunnustetuista ja tulevaisuuden klassikoista. Etenkin viime vuosina hän on kehittänyt lasimuotoilun opetusta, joka liittyy vahvasti myös hänen omaan muotoilulliseen työskentelyynsä. Hänen erikoisalaansa on käyttäjakeskeinen muotoilu tuotesuunnittelun näkökulmasta. Hänen tutkimuksensa suuntautuu arktiseen muotoiluun ja kulttuurisidonnaisiin muotoilukohteisiin. Johansson on Pohjois-Suomen muotoilijat ry:n hallituksen jäsen.

Timo Jokela

Timo Jokela on työskennellyt Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa kuvataidekasvatuksen professorina vuodesta 1994 alkaen sekä Arktisen yliopiston Arctic Sustainable Arts and Design -verkoston johtajana vuodesta 2011. Vuonna 2022 hänet nimitettiin Uarctic Chair of Art, Design and Culture tehtävään.

Jokelan akateemisen tutkimuksen ja taiteellisten projektien kiinnostuksen kohteina ovat pohjoisten kulttuureiden, taiteen ja luonnon väliset suhteet, joita hän lähestyy useimmiten ympäristötaiteen ja yhteisötaiteen keinoin. Jokela on toiminut lukuisten alueellisten, kansallisten ja kansainvälisten taide- ja tutkimushankkeiden johtajana. Hankkeissa on lähestytty taidetta, koulutusta, opetusta ja oppimista dekolonialisaaation, revitalisaation sekä kulttuurisen, sosiaalisen ja taloudellisen kestävän kehityksen näkökulmista. Jokela on saanut InSEAn myöntämän Edwin Ziegfeld palkinnon urauurtavasta työstään.

Ritva Jääskeläinen

Tekstiilitaiteilija ja -muotoilija Ritva Jääskeläinen toimii tekstiilimuotoilun yliopistonlehtorina Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa. Jääskeläistä kiinnostavat taiteellinen ilmaisu tekstiilitaiteen keinoin sekä käytettyjen materiaalien tuominen taiteelliseen kontekstiin ja käyttötarkoitukseen. Tekstiilitaiteessa häntä kiehtovat materiaalintuntu ja pintojen moninaisuus. Jääskeläiselle tärkeää ovat vanhan kunnioittaminen ja perinteen säilyttäminen. Tekstiiliteokset syntyvät usein vanhojen tavaroiden ja suvun tarinoiden inspiroimina. Usein teosten lähtökohtina toimivat valokuvat, joiden hetkellistä tunnelmaa Jääskeläinen pyrkii vangitsemaan teoksiinsa. Jääskeläinen pohtii teoksissaan muun muassa ajankulumista, elämän hetkellisyyttä sekä luonnon monimuotoisuutta. Jääskeläinen työskentelee vaapaan konekirjonnan, käsinkirjonnan, kankaan kudonnan, paperitekstiilitekniikan ja tekstiilimaalauksen keinoin.

Katri Konttinen

Katri Konttinen on Rovaniemellä asuva teollinen muotoilija (AMK) ja taiteen maisteri. Hän työskentelee tällä hetkellä projektipäällikkönä ja -koordinaattorina Arctic Future Technologies -projektissa (2022–2023) Lapin yliopistossa, jossa suorittaa myös jatko-opintoja. Konttinen on esittänyt yhteis- ja ryhmänäyttelyissä valokuvia, installaatioita, video- ja lasiteoksia. Hän koordinoi vuoden 2021 lopussa järjestettyä kansainvälistä SEEYouth -hankkeen loppunäyttelyä, joka toi yhteen kahden vuoden monialaisen työn marginaalissa elävien nuorten kanssa. Hän on kiinnostunut ihmisten tavoista havainnoida ympäristöä. Havaintojen ympärille syntyy kiinnostavaa dialogia, jota voidaan tukea taideperustaisilla menetelmillä. Konttinen poimii luonnossa liikkeussaan erilaisia yksityiskohtia, joita tallentaa kamerallaan.

Kalle Lampela

Kalle Lampela on työskennellyt kuvataiteilijana vuodesta 2000. Lampela valmistui taiteen tohtoriksi marraskuussa 2012 Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnasta. Väitöskirjassaan hän käsitteli kuvataiteilijoiden asennoitumista taiteen hyödyntämiseen yhteiskunnassa ja taiteen yhteiskuntakriittisiä mahdollisuuksia.

Lampela on pitänyt lukuisia yksityisnäyttelyitä ja osallistunut yhteisnäyttelyihin kotimaassa ja ulkomailla, kuten Japanissa, Venäjällä, Ruotsissa ja Saksassa. Lampelan teoksia kuuluu muun muassa Nykyaikamuseo Kiasman, Jenny ja Antti Wihurin rahaston, Tampereen taidemuseon ja Aineen taidemuseon kokoelmiin.

Kalle Lampela työskentelee tällä hetkellä kuvataiteen apulaisprofessorina Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa.

Karoliina Laxström

Karoliina Laxström (TaM) työskentelee Lapin yliopistossa taiteiden tiedekunnassa muodin ja vaateuksen yliopiston lehtorina sekä valmistelee työvaateuksen käyttäjälähtöistä suunnittelua käsittelevää väitöskirjaa. Opetusalueena hänellä on erityisesti vaateuksen muutosuunnittelu.

Tutkija-taiteilijana Laxström tarkastelee käsillä tekemisen kautta tapahtuvaa ajattelua. Usein erilaisin sekateknikoin toteutettavissa teoksissa hänelle on tärkeää ennakkoluuloton kokeileminen. Taiteessaan hän inspiroituu usein pienistä yksityiskohdista ja niiden taakse kätkeytyvistä merkityksistä, joita lähemmin tarkastelemalla tuttuja asioita voi nähdä täysin uusilla tavoilla.

Leila Lipiäinen

Leila Lipiäinen on kuvataiteilija ja taiteiden tiedekunnan näyttelytoiminnan yliopisto-opettaja. Hänen teoksiaan on ollut nähtävillä näyttelyissä vuodesta 1988 niin kotimaassa kuin ulkomailla Virossa, Latviassa, Venäjällä, Norjassa, Ruotsissa, Unkarissa, Ranskassa ja Portugalissa. Vuosina 1988-1997 hän opetti taide- ja kulttuurikasvatusta Sodankylässä keskiasteen oppilaitoksissa. Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa hän on työskennellyt vuodesta 1997, vuodesta 2015 näyttelytoiminnan yliopisto-opettajana ja kokeellisen grafiikan opettajana. Hän on Lapin taiteilijaseuran, MUU ry:n ja Suomen Taidegraafikkojen jäsen. Leila Lipiäisen teoksia on Jenny ja Antti Wihurin rahaston kokoelmassa Rovaniemen taidemuseossa, Rovaniemen kaupungin kokoelmassa, Sodankylän kunnassa ja Arctic Resort Kaksilauttasessa.

Annamari Manninen

Kuvataideopettaja, tutkija (TaT) ja kuvataiteilija Annamari Manninen toimii lehtorina taidekasvatuksen koulutusohjelmassa. Hän on osallistunut ryhmänäyttelyihin 2001 alkaen ja pitänyt muutamia yksityisnäyttelyitä. Manninen käyttää tekniikoina mm. metalligrafiikkaa, installaatioita ja liikkuvaa kuvaa. Taiteen tekijänä hän kokee olevansa ennen kaikkea piirtäjä, jolle ajatusten ja kokemusten kuvallinen ilmaisu on aina ollut osa itseä. Taidekasvatuksen tutkiminen ja pedagogiikan opetus on johtanut yhteisöllisten, osallistavien, taiteen oppimista ja merkityksiä tarkastelevien teosten toteutukseen.

Esa Meltaus

Esa Meltaus on rovaniemeläinen, Vikajärvellä syntynyt kuvataiteilija. Hän opiskeli Savonlinnan taidelukiossa ja Turun piirustuskoulussa 1979-84. Vuodesta 1996 hän on opettanut taidetta Lapin yliopistossa. Meltauksen ominta aluetta taiteellisessa ilmaisussa ovat suurikokoiset akvarellein toteutetut maisemat, joissa pääosassa ovat valo ja väri.

Meltaus on pitänyt lukuisia yksityisnäyttelyitä ja osallistunut ryhmä- ja yhteisnäyttelyihin Suomessa ja ulkomailla. Hän on tunnettu myös installaatioistaan, joissa hän yhdistelee löydettyjä ja kierrätettyjä materiaaleja. Meltaus on Lapin taiteilijaseuran jäsen. Hänen teoksiaan on mm. Jenny ja Antti Wihurin rahaston kokoelmassa Rovaniemen taidemuseossa.

Satu Miettinen

Satu Miettinen on taiteiden tiedekunnan dekaani (2018-) ja palvelumuotoilun professori (2016-) Lapin yliopistossa. Hän on toiminut myös taideteollisen muotoilun professorina vuosina 2011-2016. Hän johtaa useita kansainvälisiä tutkimuskonsortioita sekä toimii kansainvälisenä asiantun-

tijana. Hän on mm. Cumulus- ja Cirrus -järjestöjen hallituksen jäsen. Satu Miettinen on teollinen muotoilija (TKO) ja Ornamon jäsen. Hän on valtakunnallisen monitaidejärjestö Muu ry:n ja Lapin taiteilijaseuran jäsen sekä Valokuva- ja mediataideyhdistys Valmed ry:n jäsen. Hän on myös Taiteen edistämiskeskuksen Taiteen moninaisuuden toimikunnan jäsen 2019-22. Hänen taiteellinen toimintansa liittyy ekofeministiseen, performanssia hyödyntävään valokuvaan ja sosiaalisesti sitoutuneeseen yhteisötaiteeseen. Yhteisötaiteessa hän hyödyntää ilmaisumuotona tekstiilimateriaaleja ja installaatiota.

Silja Nikula

Silja Nikula (TaT) työskentelee graafisen suunnittelun professorina taiteiden tiedekunnassa. Hän tutkii visuaalisen viestinnän kenttää suunnittelijan näkökulmasta, erityisesti merkitysten muodostumista kuvallisessa kerronnassa. Nikula on esitellyt puupiirroksiaan useissa näyttelyissä vuosina 2008-2022, mutta kokeilee nyt myös muita kuvan tekemisen menetelmiä. Häntä kiehtovat pelkistetyt muodot, spontaani ilmaisu ja sattumanvaraisuus sen tuomine virheineen. Nikula on toiminut aiemmin mainosgraafikkona, ja vuodesta 1996 graafisen suunnittelun koulutusohjelman opetustehtävissä Lapin yliopistossa.

Ana Nuutinen

Ana Nuutinen (TaT) on muodin ja vaatetuksen professori Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa muodin, tekstiilitaiteen ja materiaalitutkimuksen koulutusohjelmassa. Hänen tutkimuksellisenä kiinnostuksen kohteenaan on tulevaisuudentutkimus. Tutkimusintressi kohdentuu muodin suunnitteluprosessin eri vaiheiden sisältämään ennakoivaan ajattelutapaan ja sen kriittiseen pohdintaan.

Johanna Oksanen

Johanna Oksanen (FT) työskentelee Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa muodin ja vaateussuunnittelun yliopistonlehtorina. Tutkija-taiteilijana hän tarkastelee teosten merkityksiä sekä merkitysten syntyminen hetkiä tekemisen prosessien kautta. Hänen väitöksenjälkeinen tutkimuksensa käsittelee muun muassa tunteiden ja kokemusten visualisointia sekä kehollista itseilmaisua ja hahmosuunnittelua pellavasta valmistettujen teatterinaamioiden avulla. Taiteellisessa tutkimuksessaan hän on lisäksi tarkastellut yhteistyöllisiin menetelmiin perustuvaa jaetun tekijyyden ilmiötä eri konteksteissa.

Siiri Paananen

Siiri Paananen (FM) on Rovaniemellä asuva pelitaiteilija ja väitöskirjatutkija, joka on valmistunut Tampereen yliopistosta. Hän työskentelee Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa LUX Käyttäjäkokemuksen muotoilun tutkimusryhmässä. Paananen tutkii interaktiivisen teknologian soveltamista kulttuuriperinnön kontekstiin käyttäjäkeskeisen suunnittelun näkökulmasta. Paanasen kiinnostuksen kohteisiin kuuluu teknologian ja taiteen yhdistäminen, pelitutkimus, virtuaalitodellisuus, digitaide sekä historia.

Mari Parpala

Mari Parpala työskentelee tällä hetkellä suunnittelijana OpenDigiTaito -hankkeessa kuvataidekasvatuksen koulutusohjelmassa, josta hän on itsekkin valmistunut. Tulevaisuudessa hän siirtyy jatkamaan vanhempiensa maatilaa Simossa. Taide ja taidekasvatus tulevat kuitenkin aina kulkemaan mukana: taide on ollut ehdottoman tärkeä peili oman suunnan ja itselle tärkeiden asioiden löytämiselle. Taiteellinen työskentely painottuu valoku-

van ja aiheet kiinnittyvät hänen kotiseutuunsa sekä sen kulttuuriperintöön. Inspiraatio ja aiheet tulevat Parpalan elinpiiristä, sen historiasta, ihmisistä sekä hänelle läheisistä elinkeinoista maanviljelystä ja poronhoidosta. Taiteellinen prosessi joko lähtee juurista tai palaa aina sinne.

Heidi Pietarinen

Heidi Pietarinen (TaT) toimii tekstiilialan professorina Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa. Hänen erityisalanaan ovat taidelähtöiset menetelmät, biotaide ja tekstiilitaide, erityisesti jacquard-kudotut tekstiilit. Hän on toiminut aktiivisesti kansainvälisissä verkostoissa ja yhteisöissä ja ollut rakentamassa vuoropuhelua kulttuurien ja taiteilijoiden välillä. Yhteistyön tuloksena on syntynyt useita tutkimusartikkeleita, työpajoja ja näyttelyitä. Tällä hetkellä Pietarisen taidelähtöinen tutkimus liittyy hänen työskentelynsä Future Bio-Arctic Design II, BioARTech, *High-Altitude Bioprospecting* (HAB) ja *BioARTech laboratorio* projekteissa: <https://www.ulapland.fi/EN/Webpages/BioARTech-Laboratory>

Pirjo Puurunen

Pirjo Puurunen on työskennellyt pitkään vapaana valokuvaajana ja sen myötä erilaisissa tehtävissä kuvajournalisista arkkitehtuuri- ja muotokuvaukseen valmistuttuaan aikanaan Taideteollisesta korkeakoulusta. Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa hän on toiminut valokuvauksen yliopisto-opettajana yli kaksi vuosikymmentä.

Opetustoimen lisäksi hän on viime vuosina tehnyt taideprojekteja, ja hänen teoksiaan on ollut esillä lukuisissa näyttelyissä. Puurunen teemat ovat liittyneet mm. tarinallisuuteen. Myös valaisun ja värin mahdollisuudet visuaalisen todellisuuden tutkimisessa ovat olleet hänen kiinnostuksensa kohteita.

Näitä asioita Puurunen käsittelee myös opetuksessaan. Hän pyrkii auttamaan opiskelijoita tiedostamaan näkemänsä ja hyödyntämään valokuvailmaisua ajatustensa esilletuomisessa.

Maija Rautiainen

Maija Rautiainen (TaM) on muotoilija ja taiteilija. Rautiainen on Lapin yliopiston palvelumuotoilun tutkimusryhmän jäsen ja monessa hankkeessa mukana. Rautiainen tutkii taiteessaan tunteiden käsittelyä värien ja muotojen kautta. Rautiaiselle maalaaminen on intuitiivinen kokemus, mikä tuottaa taidetta taiteen itsensä vuoksi. Työskentelyprosessissa olennaista on tunteiden purkaminen ja käsittely selkeästi hahmotettavampaan muotoon taiteen kautta.

Mari Riikonen

Mari Riikonen on lähtöisin Jyväskylästä, ja kuuden ulkomailla vietetyn vuoden jälkeen hän asettui Rovaniemelle vuonna 2014 opiskelemaan kuvataiteita ja valokuvausta Lapin yliopistossa. Tällä hetkellä Mari toimii projektipäällikkönä Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa Arcta Fast -koulutusmallin hankkeessa, jossa viedään ketterää tapahtumaperustaista taidetta erilaisiin tapahtumiin. Aikaisemmin Mari on toiminut tutkimusapulaisena SEEYouth -hankkeessa, jossa etsittiin taideperustaisia menetelmiä marginaalissa elävien nuorten voimaannuttamiseksi. Mari on hankkinut kulttuurialan työkokemusta myös esimerkiksi Kuopion taidemuseossa, Tankavaaran Kultamuseossa ja Lapin maakuntamuseossa.

Taiteessaan Mari keskittyy valokuvauksen lisäksi erityisesti grafiikan tekniikoihin. Hän on osallistunut useisiin ryhmänäyttelyihin. Yksityisnäyttelyitä hänellä on viime vuosina ollut esimerkiksi Torniossa Galleria Tilassa, Tampereella Tahmelan huvilalla ja Vaasassa Galleria Ibiksessä. Lisäksi hän on saanut muutamia apurahoja, mm. Finnfoto – Suomen valokuvajärjestöt ry:ltä. Mari on Kuvataideyhdistys Maahisten johtokunnan ja Lapin yhteisöllisen taiteen yhdistyksen LYSTI ry:n jäsen. Mari on myös ohjannut soveltavan kuvataiteen ja yhteisötaiteen työpajoja yhteistyössä Rovaniemen kaupungin ja Lapin ammattikorkeakoulun kanssa.

Antti Stöckell

Antti Stöckell on ympäristötaidetta ja installaatioita tekevä taiteilija ja soveltavan kuvataiteen yliopistonlehtori Lapin yliopistossa. Hän on yhdistelty erilaisiin luontoaktiiviteetteihin taidetta lukuisissa teoksissa pohtien luontokulttuurin muuttuvia merkityksiä. Installaatioiden ainekset karttavat pyynti- ja keräilyreissuilla sekä muilla retkillä. Mieluisin paikka työstää teosten puisia elementtejä löytyy retkinuotioin ääreltä. Lumi ja talvi ovat olleet Stöckellin työskentelyn keskeisin materiaali ja konteksti lähes viiden-toista vuoden ajan. Talvi tarjoaa taiteilijalle ateljeen ja materiaalin, alati vaihtuvat olosuhteet ja rikkaan kulttuurin vuodenvieräytteen saumattomasti kytkeytyvine askareineen. Kun taiteilija on halukas oppimaan jatkuvasti uutta, taipuu yhteistyö talven kanssa hetken eläväksi taiteeksi, joka kohta taas katoaa lumen alle tai sulaa keväturingossa.

Matti Tainio

Matti Tainio on tutkija ja kuvataiteilija, jota kiinnostaa kokemus sekä tutkimuksessa että taiteellisessa työssä. Tainio on koulutukseltaan taiteen tohtori Aalto-yliopistosta, minkä jälkeen hän on työskennellyt Koneen säätöön tutkijastipendillä Aalto-yliopiston taiteen laitoksella sekä Helsingin yliopiston estetiikan oppiaineessa. Lisäksi Tainio on toiminut Aalto-yliopiston Pori Urban Platformin tutkija-tohtorina ja Turun yliopiston humanistisen tiedekunnan historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitoksella.

Tainion taiteellinen työ on alkanut taidekäsityöläisenä 1990-luvun alkupuolella ja jatkunut nykytaiteen kentällä 2000-luvun alkuvuosista. Tainio on käyttänyt työssään lukuisia tekniikoita ja materiaaleja. Viime aikoina hän on keskittynyt linssipohjaisten menetelmien käyttöön. Tainio on järjestänyt lukuisia yksityisnäyttelyitä, osallistunut yhteisnäyttelyihin sekä toiminut aktiivisesti taiteilijajärjestöissä.

Jenni-Liisa Yliniva

Jenni-Liisa Yliniva (TaM) toimii yliopisto-opettajana muodin, tekstiilitaiteen ja materiaalitutkimuksen koulutusohjelmassa. Hänen opetusalaansa on tekstiilitaiteen parissa, erityisesti kankaankuvioinnin ja värjäyksen alueilla. Yliniva on kiinnostunut pohjoisesta tekstiiliperinteestä ja vapaa-ajallaan hän on intohimoinen puutarhaharrastaja.

Marja Ylioinas

Marja Ylioinas (TaM, HTM) toimii suunnittelijana Lapin yliopistossa. Hänen ilmaisukeinonsa on valokuva. Hän on kiinnostunut erilaisista kokeellisista valokuvaustekniikoista, jotka saavat valokuvassa olevan maailman toistumaan epätodellisena - yhtä aikaa tutuna ja outona. Hän on myös kiinnostunut valokuvassa olevista merkityksistä, etenkin paikan ja siitä otetun valokuvan yhteydestä. Onko konkreettinen paikka ja valokuvan paikka sama asia, ja jakavatko ne samat merkitykset.

Graafikko Jutta Luukkonen ja näyttelyn A3-juliste
Kuva: Joel Koutonen

Jutta Luukkonen on Haapavedeltä pohjoiseen opiskelemaan tullut graafisen suunnittelun maisteriopiskelija. Opiskelun ohessa hän toimii freelancerina sekä harrastaa taidemaalauksia.

Graafisessa suunnittelussa Luukkosta kiehtoo yksinkertaisuuden ja koristeellisuuden herkkä tasapaino. Taiteessa hän on kiinnostunut tunteiden ilmaisukeinoista sekä värien sommittelusta ja estetiikasta. Suurimpia inspiraation lähteitä hänelle ovat pohjoisen luonto, unet sekä lapsuuden koti.

